

ພຣະທຳດານິເອນ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບເອັດ

ສັນຍະລັກແຫ່ງພຣະວິຫານ:

ການເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະມະນຸດ

Jeff Pippenger

2024-03-22

ໄມ້ຄ້ອນສອງອັນຖືກຕັດຂ້າງກັນໃຫ້ກ້າຍເປັນພຣະວິຫານຫຼັກດຽວ. ເລກສືບທັກເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະວິຫານ, ແລະເປັນເວລາສືບທັກປົກປ້ອງການເປັນເຊື້ອຂອງອານາຈັກຜ່ານເໝືອນອອກຈາກການເປັນເຊື້ອຂອງອານາຈັກຜ່ານໃຕ້. ເມື່ອການຢຽບຍຳສະຖານບໍລິສຸດແລະກອງທັບໄດ້ສຳເລັດລົງໃນເວລາສຸດທ້າຍໃນປີ 1798, ກໍ່ເປັນເວລາສືບທັກປົກປ້ອງໄມ້ຄ້ອນສອງອັນຂ້າງກັນໃຫ້ເປັນພຣະວິຫານ. ຈາກ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຫາ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ., ພຣະວິຫານໄດ້ຖືກທຳລາຍລົງ ແລະຖືກຢຽບຍຳ. ໃນປີ 1798 ການຢຽບຍຳໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະພຣອດປີ 1844 ພຣະວິຫານໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ທີ່ນັ້ນ ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຊາດດຽວ ມີກະສັດອົງດຽວ ແລະຈະຢຸດເຊົາຈາກບາບຕະຫຼອດນິ້ວນດອນ. ນັ້ນແມ່ນແຜນການ, ແຕ່ການກະບົດໃນປີ 1863 ໄດ້ຜັກດັນແຜນການນັ້ນຖອຍໄປຮອດປີ 2001.

ໂປໂລໄດ້ລະບຸວ່າຄຣິສຕະຈັກແມ່ນພຣະກາຍ ແລະ ພຣະຄຣິດແມ່ນພຣະສີຣະ; ແລະ ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ພຣະກາຍເປັນສັນຍະລັກຂອງເນື້ອໜັງ. ສຳລັບໂປໂລ ຄຳວ່າ ເນື້ອໜັງ ແລະ ພຣະກາຍ ສາມາດໃຊ້ແທນກັນໄດ້.

ເພາະວ່າຖ້າພວກທ່ານດຳເນີນຊີວິດຕາມເນື້ອໜັງ ພວກທ່ານກໍ່ຈະຕາຍ; ແຕ່ຖ້າໂດຍພຣະວິນຍານ ພວກທ່ານກະທຳໃຫ້ກົດການຂອງກາຍຕາຍໄປ ພວກທ່ານກໍ່ຈະມີຊີວິດ. ໂຣມ 8:13

ແບບແຜນຂອງພຣະວິຫານມະນຸດໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມແບບແຜນຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຮ່າງກາຍ ຊຶ່ງເປັນສາດສະໜາຈັກ ກໍ່ເທົ່າກັບເນື້ອໜັງໃນພຣະວິຫານຂອງປັດຈຸບັນ. ໃນພຣະວິຫານຂອງປັດຈຸບັນ, ຈິດໃຈແມ່ນສ່ວນຫົວ, ແລະ ຮ່າງກາຍແມ່ນເນື້ອໜັງ.

ເພາະວ່າເຮົາທັງຫຼາຍເປັນອະໄວຍະວະແຫ່ງພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ, ເປັນເນື້ອຂອງພຣະອົງ ແລະເປັນກະດູກຂອງພຣະອົງ. ເພາະເຫດນີ້ຜູ້ຊ້າຍຈະລະບົດາແລະມານດາຂອງຕົນ ແລະຈະຜູກພັນກັບພັນລະຍາຂອງຕົນ, ແລະທັງສອງຈະເປັນເນື້ອດຽວກັນ. ຂັບບນີ້ເປັນຂັບອັນໃຫຍ່ຫຼວງ; ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເຖິງພຣະຄຣິດແລະຄຣິສຕະຈັກ. ເອເຟໂຊ 5:30-32.

ພຣະວິຫານທີ່ຍື່ນຕ້ອງໄດ້ວັດແທກນັ້ນ, ເມື່ອການເປົ່າແກຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ຈັດໄດ້ໝາຍເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງພະລາຊະກິດໃນການເຮັດໃຫ້ຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດລົງ, ແມ່ນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ພຣະວິຫານຂອງມະນຸດນັ້ນຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມພຣະສັນຖານຂອງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ທັງສອງເປັນສັນຍາລັກທີ່ສາມາດໃຊ້ແທນກັນໄດ້. ໂມເຊໄດ້ຢູ່ເທິງພູເປັນເວລາສືບທັກວັນ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຖືກສຳແດງໃຫ້ເຫັນແບບແຜນທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ໃນການຍົກຕັ້ງພະພັກອາໄສຜ່ານໂລກ. ແບບແຜນນັ້ນໄດ້ຖືກນຳມາຈາກພຣະວິຫານໃນສະຫວັນ.

ພຣະຄຣິດແມ່ນພຣະວິຫານຜ່າຍສະຫວັນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສຳແດງໃນເນື້ອໜັງ ແລະພຣະອົງຊຶ່ງເປັນຕົວແບບຂອງພຣະວິຫານມະນຸດ ເພາະວ່າມະນຸດຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມພຣະສາຍາລັກຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ຕົວແບບຂອງພຣະວິຫານມະນຸດຈຶ່ງຖືກສະແດງໄວ້ດ້ວຍໂຄໂມໂຊມສືບທັກ.

ພຣະວິຫານທັງຫຼາຍສາມາດສະຫຼັບແທນກັນໄດ້ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ. ດັ່ງນັ້ນ
ພຣະວິຫານທີ່ໃຢຮັນໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ວັດນັ້ນ ຈຶ່ງປະກອບມີພຽງສອງຫ້ອງ ໂດຍບໍ່ມີລ້ານຊັ້ນນອກ.
ຫ້ອງທຳອິດເປັນຕົວແທນຂອງພຣະວິຫານມະນຸດ, ຄືຄຣິດຕະຈັກ (ເຈົ້າສາວ), ຊົນຊາດ, ກາຍ, ຊົງເປັນເນື້ອຫນັງ.
ຫ້ອງທີສອງເປັນຕົວແທນຂອງພຣະວິຫານຝ່າຍພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບ່າວ, ກະສັດ, ສີສະ, ຊົງເປັນຈິດໃຈ.
ພຣະສັນຍາແຫ່ງພັນທະສັນຍານິລັນດອນ ຊົງສຳເລັດແກ່ຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນໃນວັນສຸດທ້າຍ
ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໂດຍໄມ້ສອງອັນໃນເອເຊກຽນ ບົດທີ 37. ມັນໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໂດຍພຣະວິຫານຂອງໃຢຮັນ
ຊົງປະກອບມີສອງຫ້ອງ. ມັນໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໂດຍຄຳນິຍາມຢ່າງເຈາະຈົງຂອງໂປໂລ
ກ່ຽວກັບຄວາມເລິກລັບແຫ່ງພຣະຄຣິດໃນຜູ້ເຊືອ, ຄືຄວາມຫວັງແຫ່ງພຣະສິລິ.

ພະລັງງານແຫ່ງການປະທັບຕາຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ
ແມ່ນພະລັງງານແຫ່ງການປະສົມປະສານຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂ້າກັບມະນຸດຊາດຢ່າງຖາວອນ.
ພະລັງງານນັ້ນຖືກທຳໃຫ້ສຳເລັດໃນລະຫວ່າງການເປົ່າແກທິເຈັດ. ການປະສົມປະສານນັ້ນຖືກນຳສະແດງ,
ບັນທຶກຕໍ່ບັນທຶກ, ໃນຫຼາຍຮູບແບບຕ່າງໆໃນພຣະຄຳພີ. ພາລະກົດແຫ່ງການຊອບທຳ ແລະ
ການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ແມ່ນຄຳສັບທາງທິດສະດີພຣະຄຳພີສຳລັບພາລະກົດນັ້ນ.
ການຊອບທຳແມ່ນພາລະກົດຂອງພຣະຄຣິດໃນຖານະຜູ້ຮັບແທນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ພາລະກົດແຫ່ງການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ແມ່ນພາລະກົດຂອງພຣະຄຣິດໃນຖານະແບບຢ່າງຂອງພວກເຮົາ.
ການຊອບທຳເປັນຕົວແທນແຫ່ງສິດຂອງພວກເຮົາສຳລັບສະຫວັນ ແລະ
ການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມໝາະສົມຂອງພວກເຮົາສຳລັບສະຫວັນ.
ພາລະກົດທັງສອງນັ້ນຖືກນຳມາເຖິງຜູ້ເຊືອໂດຍການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ພາລະກົດນັ້ນຖືກນຳສະແດງເປັນການຂຽນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ເທິງດວງໃຈ ແລະ
ຈິດໃຈຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກຮັບເຂົ້າໃນພັນທະສັນຍານິລັນດອນ.

“ຈິດໃຈ” ເປັນຕົວແທນຂອງຫ້ອງພັກໃນພຣະວິຫານ ບ່ອນທີ່ສີສະຖິດຢູ່, ຈິດໃຈຄືສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າທຳມະຊາດອັນສູງ
ຕັ້ງກັນຂ້າມກັບເນື້ອຫນັງ ຊົງເປັນທຳມະຊາດອັນຕ່ຳ. ຈິດໃຈຖືກສະແດງອອກໂດຍຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາ,
ສ່ວນເນື້ອຫນັງຖືກສະແດງອອກໂດຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຮົາ.

“ຫຼາຍຄົນປະສົບກັບຄວາມທຸກໃຈໂດຍບໍ່ຈຳເປັນ. ພວກເຂົາໄດ້ຫັນຄວາມຄິດຈິດໃຈອອກຈາກພຣະເຢຊູ
ແລະເພິ່ງຈິດໃຈໃສ່ຕົນເອງຫຼາຍເກີນໄປ. ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກນ້ອຍໆເບິ່ງໃຫຍ່ໃຈ
ແລະເວົ້າແຕ່ຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມທຸກອຍ.
ພວກເຂົາມີຄວາມຜິດໃນບາບໃຫຍ່ຄືການຈົມທຸກໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕໍ່ການຊົງຈັດຕັ້ງມທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເພາະທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາມີ ແລະທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາເປັນນັ້ນ ເຮົາເປັນໜີພຣະເຈົ້າ.
ພຣະອົງໄດ້ປະທານຄວາມສາມາດແກ່ເຮົາ ຊົງໃນລະດັບໜຶ່ງກໍຄືຄຳພີທັງພຣະອົງເອງຊົງມີ;
ແລະເຮົາຄວນອຸດສາຫະພາກພຽນຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດເຫຼົ່ານີ້
ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຕົນເອງພະໃຈ ຫຼືຍົກຍ່ຕົນເອງ ແຕ່ເພື່ອຖອດພຣະກຽດແດ່ພຣະອົງ.”

“ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຍອມໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເຮົາຖືກຊັກນຳໃຫ້ຫັນເຫອອກຈາກຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
ໂດຍພຣະຄຣິດ ພວກເຮົາສາມາດ ແລະຄວນຈະມີຄວາມສຸກ,
ແລະຄວນປຸກຝັງໃສ່ແຫ່ງການຄວບຄຸມຕົນເອງ.
ແມ້ແຕ່ຄວາມຄິດກ່ອນຖືກນຳໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ການຍອມຈຳນົນຕໍ່ນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະຄວາມຮູ້ສຶກກ່ອນຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງເຫດຜົນ ແລະສາສະໜາ.
ຈົນຕາມການຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ມັນແລ່ນຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດ
ແລະເຮັດຕາມໃຈຂອງຕົນເອງ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມພາກພຽນໃດໆໃນການຫ້າມປາມ ແລະການຜິກຜົນ.
ຖ້າຄວາມຄິດຜິດ, ຄວາມຮູ້ສຶກຈະຜິດ; ແລະຄວາມຄິດກັບຄວາມຮູ້ສຶກເມື່ອຮອມກັນແລ້ວ
ກໍປະກອບຂຶ້ນເປັນລັກສະນະທາງສັນທຳ. ເມື່ອພວກເຮົາຕັດສິນໃຈວ່າ ໃນຖານະເປັນຄຣິດສະຕຽນ

ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຫ້າມບາມຄວາມຄິດ ແລະຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົນ,
ພວກເຮົາກໍຖືກນຳເຂົ້າໄປຢູ່ໃຕ້ອິດທິພົນຂອງທູດສະຫວັນຊີວ, ແລະເຊີນການປາກົດຢູ່ຂອງພວກມັນ
ແລະການຄວບຄຸມຂອງພວກມັນ. ຖ້າພວກເຮົາຍອມຕາມຄວາມປະທັບໃຈຂອງຕົນ
ແລະບ່ອຍໃຫ້ຄວາມຄິດໄຫຼໄປຕາມຮ່ອງທາງແຫ່ງຄວາມສົງໄສ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອ, ແລະການຈົມພິມ,
ພວກເຮົາກໍຈະເປັນທຸກ, ແລະຊີວິດຂອງພວກເຮົາຈະພົ້ນໄປຈາກຄວາມລົ້ມເຫຼວ." Review and Herald,
April 21, 1885.

ຄວາມຄິດແລະຄວາມຮູ້ສຶກເມື່ອປະກອບເຂົ້າກັນແລ້ວ ກໍເປັນຄຸນລັກສະນະທາງສັນທຳ.
ຄຸນລັກສະນະຂອງເຮົາຖືກປະກອບຂຶ້ນຈາກທຳມະຊາດຊັ້ນຕ່ຳແລະທຳມະຊາດຊັ້ນສູງ;
ຈິດໃຈເປັນທຳມະຊາດຊັ້ນສູງ, ແລະຖ້າຄວາມຄິດຂອງຈິດໃຈຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົ້ມເຫຼວ
ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຮົາກໍຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົ້ມເຫຼວເຊັ່ນດຽວກັນ. ທັງນີ້ເພາະວ່າ
ຈິດໃຈເປັນທຳມະຊາດຊັ້ນສູງທີ່ຄວບຄຸມທຳມະຊາດທັງສອງປະການທີ່ປະກອບເປັນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຮົາ.
"ພະລັງອຳນາດ" ທີ່ໄດ້ຖືກອອກແບບໄວ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງແຫ່ງການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ ແມ່ນ "ໃນຂອບເຂດໜຶ່ງ,"
"ຄ້າຍຄືກັບພະລັງອຳນາດເຫຼົ່ານັ້ນທີ່" ພຣະຄຣິດ "ຊົງມີຢູ່,"
ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ຖືກຊົງສ້າງຕາມພາບລັກຂອງພຣະອົງ, ແລະເຮົາ "ຄວນພາກພຽນຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອພັດທະນາ"
"ພະລັງອຳນາດ" ເຫຼົ່ານັ້ນ.

ອຳນາດທັງໝົດທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງທຳມະຊາດອັນສູງສົ່ງ ຫຼືຈິດໃຈຂອງມະນຸດ ໄດ້ແກ່ ການພິພາກສາ,
ຄວາມຊົງຈຳ, ມະໂນທຳ ແລະ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ຄື ເຈດຈຳນົງ.

"ຫຼາຍຄົນກຳລັງຖາມວ່າ, 'ຂ້ອຍຈະຍອມມອບຕົນເອງແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?'
ທ່ານບາຖະໜາຈະມອບຕົນເອງໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ, ແຕ່ທ່ານອ່ອນແອໃນກຳລັງທາງສັນທຳ,
ຕົກຢູ່ໃນຄວາມເປັນທາດແຫ່ງຄວາມສົງໄສ, ແລະຖືກຄວບຄຸມໂດຍນິເສດຂອງຊີວິດແຫ່ງບາບຂອງທ່ານ.
ຄຳສັນຍາ ແລະຄຳຕັ້ງໃຈຂອງທ່ານເປັນດັ່ງເຊື່ອກະທຳດ້ວຍຊາຍ. ທ່ານບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມຄວາມຄິດ,
ແຮງຜັກດັນ, ແລະຄວາມຮັກໃຄ້ຂອງທ່ານໄດ້. ຄວາມຮູ້ຕົວວ່າຄຳສັນຍາຂອງທ່ານໄດ້ຖືກທຳລາຍ
ແລະຄຳປະຕິຍານຂອງທ່ານໄດ້ຖືກສູນເສຍໄປ
ທ່າໃຫ້ຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຄວາມຈິງໃຈຂອງຕົນເອງອ່ອນແອລົງ,
ແລະເຮັດໃຫ້ທ່ານຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ອາດຮັບທ່ານໄດ້; ແຕ່ທ່ານບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສົນຫວັງ.
ສົ່ງທິທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈ ແມ່ນພະລັງທີ່ເທົ່າຈົງຂອງເຈດຈຳນົງ.
ນີ້ແມ່ນອຳນາດປົກຄອງຢູ່ໃນທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ, ຄືອຳນາດແຫ່ງການຕັດສິນໃຈ ຫຼືແຫ່ງການເລືອກ.
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂຶ້ນຢູ່ກັບການໃຊ້ເຈດຈຳນົງຢ່າງຖືກຕ້ອງ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານອຳນາດແຫ່ງການເລືອກແກ່ມະນຸດ; ການນຳໃຊ້ອຳນາດນັ້ນເປັນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ.
ທ່ານບໍ່ອາດປ່ຽນແປງໃຈຂອງທ່ານໄດ້,
ທ່ານບໍ່ອາດມອບຄວາມຮັກໃຈໃນໃຈນັ້ນແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ;
ແຕ່ທ່ານສາມາດເລືອກຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ທ່ານສາມາດມອບເຈດຈຳນົງຂອງທ່ານແກ່ພຣະອົງ;
ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງກະທຳການຢູ່ໃນທ່ານ ໃຫ້ທ່ານທັງບາຖະໜາ
ແລະກະທຳຕາມຄວາມຊອບພຣະໄທອັນດີຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ
ທຳມະຊາດທັງໝົດຂອງທ່ານຈະຖືກນຳເຂົ້າມາຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະຄຣິດ;
ຄວາມຮັກໃຄ້ຂອງທ່ານຈະຮວມສູນຢູ່ພຣະອົງ, ຄວາມຄິດຂອງທ່ານຈະສອດຄ່ອງກັບພຣະອົງ."

"ຄວາມບາຖະໜາຕໍ່ຄວາມດີ ແລະ ຄວາມບໍ່ລົ້ມເຫຼວນັ້ນຖືກຕ້ອງເທົ່າທີ່ມັນໄປເຖິງ;
ແຕ່ຖ້າທ່ານຢຸດຢູ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ, ມັນຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດອັນໃດເລີຍ. ຄົນເປັນອັນຫຼາຍຈະພິນາດໄປ
ໃນຂະນະທີ່ຍິ່ງຫວັງ ແລະ ບາຖະໜາທີ່ຈະເປັນຄຣິສຕຽນ.
ພວກເຂົາບໍ່ມາເຖິງຈຸດທີ່ຈະຍອມມອບຈິດໃຈຈຳນົງແກ່ພຣະເຈົ້າ.
ບັນດາພວກເຂົາບໍ່ເລືອກທີ່ຈະເປັນຄຣິສຕຽນ."

“ໂດຍການໃຊ້ນ້ຳໃຈເສລີຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ການປ່ຽນແປງຢ່າງສົມເຊີຍອາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ.
ໂດຍການຍອມມອບນ້ຳໃຈເສລີຂອງທ່ານໃຫ້ແກ່ພຣະຄຣິດ,
ທ່ານໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບຄຣິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງເໝືອນບັນດາເຈົ້ານາຍ ແລະ ອຳນາດທັງຫຼາຍ.
ທ່ານຈະໄດ້ຮັບກຳລັງຈາກເບື້ອງເທິງເພື່ອຄ້າຈຸນທ່ານໃຫ້ໝັ້ນຄົງ, ແລະດັ່ງນັ້ນ
ໂດຍການຍອມຈຳນົນແດ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ທ່ານຈະສາມາດດຳເນີນຊີວິດໃໝ່ໄດ້,
ຄືຊີວິດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ.” Steps to Christ, 47, 48.

ພະລັງແຫ່ງຈິດຈຳນົງແມ່ນ “ອຳນາດແຫ່ງການປົກຄອງ” ໃນທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ,
ແລະຜູ້ປົກຄອງນັ້ນຕັ້ງຢູ່ໃນຫ້ອງຟັກແຫ່ງພຣະວິຫານຂອງມະນຸດທີ່ສຳພັນ “ກັບພະລັງທີ່ຍິ່ງເໝືອນຫົວໜ້າອຳນາດ
ແລະ ອຳນາດທັງປວງ.”

ສະຖານທີ່ທີ່ການຮ່ວມເປັນໜຶ່ງຂອງພຣະພາບເຈົ້າກັບຄວາມເປັນມະນຸດເກີດຂຶ້ນໃນພຣະວິຫານຂອງມະນຸດ
ຄືບ້ອມປາການແຫ່ງຈິດວິນຍານ. ມະນຸດທຸກຄົນມີບ້ອມປາການໜຶ່ງ,
ແລະບ້ອມນັ້ນກໍຖືກຄອບຄອງໂດຍພຣະຄຣິດ, ຫຼືໂດຍສັດຕູເອກຂອງພຣະຄຣິດ.

“ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງເຂົ້າຄອບຄອງບ້ອມປາການແຫ່ງຈິດວິນຍານ,
ຕົວແທນມະນຸດກໍກາຍເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັບພຣະອົງ. ແລະຜູ້ທີ່ເປັນອັນໜຶ່ງດຽວກັບພຣະຄຣິດ,
ດຳລົງຄວາມເປັນເອກະພາບນັ້ນໄວ້, ຍົກພຣະອົງຂຶ້ນປະທັບເທິງບັນລັງໃນຈິດໃຈ,
ແລະເຊື່ອຟັງພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ, ຍ່ອມປອດໄພຈາກບັງຄັບແຮ້ວຂອງມານຮ້າຍ.
ເມື່ອຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງກັບພຣະຄຣິດ, ລາວກໍຮວບຮວມພຣະຄຸນທັງຫຼາຍຂອງພຣະຄຣິດມາສູ່ຕົນ,
ແລະຖວາຍກຳລັງ, ຄວາມສາມາດອັນມີປະສິດທິຜົນ, ແລະອຳນາດແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໃນການຊະນະຈິດວິນຍານທັງຫຼາຍໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. ໂດຍການຮ່ວມມືກັບພຣະຜູ້
ລາວກໍກາຍເປັນເຄື່ອງມືທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ກະທຳການ. ເມື່ອນັ້ນ ເມື່ອຊາຕານມາ
ແລະພະຍາຍາມເຂົ້າຄອບຄອງຈິດວິນຍານ, ມັນກໍພົບວ່າ
ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ລາວເຂັ້ມແຂງຍິ່ງກວ່າຊາຍຜູ້ແຂງແຮງທີ່ຖືກອາວຸດ.” Review and Herald,
December 12, 1899.

ບ້ອມປາການຂອງຈິດວິນຍານແມ່ນຫົວໃຈແລະຄວາມຄິດຈິດໃຈຂອງມະນຸດ.
ຄຳສັນຍາແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃໝ່ໄດ້ຊີ້ບອກຄຳສັນຍາຫຼັກສາມປະການສຳລັບຜູ້ເຊື່ອ.
ລາວໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາວ່າຈະມີແຜ່ນດິນເພື່ອອາໄສຢູ່, ດັ່ງທີ່ສ່ວນເອເດນເຄີຍເປັນສຳລັບອາດາມແລະເອວາ, ຊຶ່ງຕໍ່
ມາໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງແຜ່ນດິນແຫ່ງຄຳສັນຍາໃນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ
ນ, ຊຶ່ງຕໍ່ມາອີກໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງແຜ່ນດິນຜ່າຍວິນຍານອັນຮຸ່ງໂລດສຳລັບອິດສະຣາເອນຜ່າຍວິນຍານ,
ແລະທັງສາມສົງຄວາມເປັນພະຍານ, ເປັນຂໍ້ຕົກລົງ, ຕໍ່ຄຳສັນຍາເລື່ອງໂລກທີ່ຖືກສ້າງໃໝ່,
ສຳລັບຜູ້ທີ່ມີໃຈຊະນະດັ່ງພຣະອົງໄດ້ມີໃຈຊະນະ.

ເມື່ອອາດາມແລະເອວາໄດ້ເຮັດບາບ, ພວກເຂົາໄດ້ຖືກ “ກະຈັດກະຈາຍ” ອອກຈາກສ່ວນເອເດນເປັນເວລາ
“ເຈັດເທື່ອ”, ແລະຫຼັງຈາກເຈັດສະຫັດສະວັດແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ໃໝ່,
ແລະສ່ວນເອເດນກໍໄດ້ຖືກຟື້ນຟູກັບຄືນ. ການກະຈັດກະຈາຍຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານເປັນເວລາ
“ເຈັດເທື່ອ” ນັ້ນ, ໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໄວ້ໂດຍການກະຈັດກະຈາຍຂອງອາດາມແລະເອວາ.
ພັນທະສັນຍາໄດ້ຊົງສັນຍາເຖິງແຜ່ນດິນໜຶ່ງໃຫ້ອາໄສຢູ່, ແລະນັ້ນກໍຄືພຣະສັນຍາເຖິງເອເດນທີ່ຖືກຟື້ນຟູ,
ການຢຽບຢາພຣະວິຫານ ແລະກອງພົນ
ເປັນຕົວແທນຂອງການທະວີຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງບາບຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງພາຍໃນຄອບຄົວມະນຸດ
ຊຶ່ງໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນດ້ວຍບາບຂອງອາດາມ.

ພຣະສັນຍາອີກສອງປະການຂອງພັນທະສັນຍາຄື ຜູ້ສັດຊື່ຈະໄດ້ຮັບຮ່າງກາຍໃໝ່ ແລະ ຈິດໃຈໃໝ່
ຄືແມ່ນຈິດໃຈຂອງພຣະຄຣິດ. ຮ່າງກາຍນັ້ນຄືເນື້ອໜັງ, ທຳມະຊາດຜ່າຍຕ່າງ, ແລະ

ໃນຄວາມສຳພັນກັບພຣະຄຣິດ ມັນຄືຄຣິດສະຕະຈັກ. ຈິດໃຈແມ່ນທຳມະຊາດຜ່າຍສູງ, ເປັນສິ່ງທີ່ Sister White ໄດ້ລະບຸວ່າເປັນ “ບໍ່ມີບາງການຂອງຈິດວິນຍານ.” ໂປໂລໄດ້ສອນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຈິດໃຈຂອງພຣະຄຣິດໃນຂະນະທີ່ເຮົາຍອມຮັບຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງຂ່າວປະເສີດ, ເມື່ອເຮົາຖືກປະກາດໃຫ້ເປັນຄົນຊອບທຳ. ທ່ານຍັງໄດ້ສອນອີກວ່າ ພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຮ່າງກາຍໃໝ່ທີ່ຖືກຍົກລູກສະຫງ່າລາສີ ຈົນກວ່າການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ.

ຈົ່ງເບີ້, ຂ້າພະເຈົ້າສຳແດງຄວາມລັກລັບອັນໜຶ່ງແກ່ທ່ານທັງຫຼາຍ; ພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ນ້ອນໝັ້ນໝົດທຸກຄົນ, ແຕ່ພວກເຮົາທຸກຄົນຈະຖືກປ່ຽນແປງ, ໃນຊີວິດຂະນະດຽວ, ໃນພຶບຕາດຽວ, ເມື່ອສຽງແກສຸດທ້າຍດັງຂຶ້ນ; ເພາະວ່າແກນນີ້ຈະດັງຂຶ້ນ, ແລະຄົນຕາຍຈະຖືກປຸກໃຫ້ເປັນຂົນມາໂດຍບໍ່ເນົາເປືອຍ, ແລະພວກເຮົາຈະຖືກປ່ຽນແປງ. ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ເນົາເປືອຍໄດ້ນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງສວມຄວາມບໍ່ເນົາເປືອຍ, ແລະສິ່ງທີ່ຕາຍໄດ້ນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງສວມຄວາມບໍ່ຕາຍ. ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອສິ່ງທີ່ເນົາເປືອຍໄດ້ນີ້ໄດ້ສວມຄວາມບໍ່ເນົາເປືອຍ, ແລະສິ່ງທີ່ຕາຍໄດ້ນີ້ໄດ້ສວມຄວາມບໍ່ຕາຍ, ເມື່ອນັ້ນຖ້ອຍຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ຈະສຳເລັດເປັນຈິງວ່າ, ຄວາມຕາຍໄດ້ຖືກກົດເຂົ້າໄປໃນໄຊຊະນະແລ້ວ. ໂອ ຄວາມຕາຍ, ເຫຼັກໃນຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ໂອ ຫຼຸມຜັງສົບ, ໄຊຊະນະຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ເຫຼັກໃນຂອງຄວາມຕາຍຄົບາບ; ແລະກຳລັງຂອງບາບຄືພຣະບັນຍັດ. 1 ໂກຣິນໂທ 15:51-56.

ຄຳສອນໜຶ່ງ ຊຶ່ງຢ່າງທີ່ຢືນຢັນກ່າວໄວ້ ຊື່ວ່າຜູ້ທີ່ຊອບຄຳສອນອັນຫຼອກລວງເຊັ່ນນັ້ນເປັນປະໂຫຍດພຣະຄຣິດ, ໃຕ້ຖັງວ່າ ພຣະຄຣິດບໍ່ເຄີຍຮັບເອົາຮ່າງກາຍທີ່ຕົກຢູ່ໃຕ້ຜົນກະທົບຂອງບາບ ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມສົ່ງຜົນຕໍ່ມະນຸດຊາດນັບຕັ້ງແຕ່ບາບຂອງອາດາມເປັນຕົ້ນມາ.

ແລະວິນຍານທຸກດ້ວງທີ່ບໍ່ຮັບສາລະພາບວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ສະເດັດມາໃນເນື້ອໜັງ ກໍບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ; ແລະນີ້ແຫຼະຄຣິດວິນຍານຂອງປະໂຫຍດພຣະຄຣິດ ຊຶ່ງພວກທ່ານໄດ້ຍິນວ່າມັນຈະມາ; ແລະບັດນັ້ນກໍຢູ່ໃນໂລກແລ້ວ. 1 ໂຢຮັນ 4:3

ເຫຼົ່າອະງຸ່ນຂອງບາບໃນ (ອັນຕຣິດ) ທີ່ສອນເລື່ອງ “ການປະສົນທີ່ທິປາດສະຈາກມົນທົນ”, ອ້າງວ່າ ນາງມາຣີໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ເໝືອນດັ່ງອາດາມແລະເອວາກ່ອນການຕົກໃນບາບ ເພື່ອວ່າການປະສູດຂອງພຣະເຢຊູຈະຕັ້ງຢູ່ເທິງການປະສົນທີ່ແຫງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ (ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ) ກັບຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນແບບ (ນາງມາຣີ) ຄຳສອນອັນເປັນເທັດເລື່ອງການປະສົນທີ່ທິປາດສະຈາກມົນທົນ ບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງວ່າ ພຣະເຢຊູຖືກປະສົນທີ່ໃນຄັນຂອງນາງມາຣີເມື່ອໃດ ແຕ່ກ່າວເຖິງວ່າ ນາງມາຣີໄດ້ຖືກປະສົນທີ່ດ້ວຍຄວາມສົມບູນແບບເໝືອນອາດາມແລະເອວາແນວໃດ. ການຊີ້ແນະວ່າ ເນື້ອໜັງພຣະຄຣິດຊົງຮັບໄວ້ໃນພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອໄຖ່ມະນຸດນັ້ນ ເປັນເນື້ອໜັງທີ່ທິປາດສະຈາກບາບ ແລະບໍ່ມີຜົນກະທົບແຫ່ງກຳມະພັນສົບທອດ ເປັນຄຳສອນຂອງອັນຕຣິດ.

ເພາະວ່າມືຜູ້ລ້ວງຫຼາຍຄົນໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ, ຄືຜູ້ທີ່ຍອມຮັບວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ສະເດັດມາໃນເນື້ອກາຍ. ຜູ້ນັ້ນແຫຼະເປັນຜູ້ລ້ວງ ແລະເປັນອັນຕຣິດ. 2 ໂຢຮັນ 1:7

ເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ຖືກຊົງໃຫ້ຟື້ນຄືນພຣະຊົນ ການດົນໃຈໄດ້ຊີ້ບອກຢ່າງລະມັດລະວັງວ່າ ໃນເວລານັ້ນພຣະອົງຊົງມີພຣະກາຍອັນຮຸ່ງໂລດແລ້ວ. ການຟື້ນຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເປັນຕົວແທນແຫ່ງການຟື້ນຄືນຂອງຜູ້ຊອບທຳໃນການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ, ແລະໃນເຫດການນັ້ນເອງ ພວກເຮົາຈຶ່ງຮັບພຣະສັນຍາແຫ່ງພັນທະສັນຍາເລື່ອງກາຍໃໝ່.

“ເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວສຳລັບພຣະຄຣິດທີ່ຈະສະເດັດຂຶ້ນໄປສູ່ພຣະທົນັງຂອງພຣະບໍດີຂອງພຣະອົງ. ໃນຖານະຜູ້ພິຈາລະນາຊົງພະເດດ ພຣະອົງກຳລັງຈະສະເດັດກັບຄືນໄປຍັງລານສະຫວັນ ພ້ອມດ້ວຍຂອງລາງວັນແຫ່ງໄຊຊະນະ. ກ່ອນການສັນພຣະຊົນມີ ພຣະອົງໄດ້ປະກາດຕໍ່ພຣະບໍດີຂອງພຣະອົງວ່າ,

‘ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດພຣະກິດທຶພຣະອົງປະທານໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກະທຳ.’ ໂຍຮັນ 17:4.
ຫຼັງຈາກການພົ້ນຄົນພຣະຊົນມີພຣະອົງຍັງປະທັບຢູ່ເທິງໂລກອີກຊ່ວງໜຶ່ງ
ເພື່ອໃຫ້ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຄົນເຄີຍກັບພຣະອົງໃນພຣະກາຍທີ່ໄດ້ພົ້ນຄົນແລະຮັບພຣະສິດແລ້ວ.
ບັດນີ້ພຣະອົງພ້ອມແລ້ວສຳລັບການອຳລາ. ພຣະອົງໄດ້ຍືນຍັນຢ່າງແນ່ຊັດແລ້ວວ່າ
ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່
ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນອີກຕາມໂປຣແກຣມໃຍງພຣະອົງໄວ້ກັບອຸບໂມງຜັງສົບ.
ພວກເຂົາສາມາດຄິດເຖິງພຣະອົງໃນຖານະຜູ້ຊົງຮັບພຣະສິດຢູ່ຕາມຈັກກະວານສະຫວັນ.” The Desire of
Ages, 829.

ພຣະສັນຍາແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນສຳລັບຢູ່ອາໄສ
ຈະສຳເລັດບັນລຸໃນເວລາທີ່ແຜ່ນດິນໂລກຖືກເຮັດໃຫ້ໃໝ່ ເມື່ອເອເດນຖືກຟື້ນຟູຂຶ້ນ
ແລະການກະຈັດກະຈາຍຂອງມະນຸດຊາດຂອງອາດາມອົງທຳອິດໃນ “ເຈດຕະນາ” (ເຈດຕະນາ) ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ.
ພຣະສັນຍາແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ກ່ຽວກັບຮ່າງກາຍໃໝ່ແລະຮຸ່ງໂລດ ຈະຖືກປະທານໃນການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ
ໃນຊົ່ວພົບຕາດຽວ.

“ເລື່ອງລາວຂອງເບັດເລເຮັມເປັນຫົວຂໍ້ອັນບໍ່ມີວັນໝົດສິ້ນ. ໃນນັ້ນມີສິ່ງທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ຄື
‘ຄວາມເລິກແຫ່ງຄວາມຮັ່ງມີທີ່ແຫ່ງພຣະບັນຍາ ແລະຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.’ ໂຣມ 11:33.
ພວກເຮົາພາກັນພິສູງຕໍາການສະຫລະຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດ
ໃນການທຶພຣະອົງແລກປ່ຽນບັນລັງແຫ່ງສະຫວັນກັບຮາງຫຍ້າ,
ແລະແລກປ່ຽນການສະຫາຍຂອງທຸດສະຫວັນຜູ້ນະມັດສະການ ກັບສັດໃນຄອກ. ຄວາມຈອງຫອງ
ແລະການພົ້ນເອງຂອງມະນຸດຖືກຕຳໜຶ່ງຢ່າງແຮງກ້າເມື່ອຢືນຢູ່ໃນພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.
ແຕ່ນີ້ເປັນພຽງແຕ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນເທົ່ານັ້ນຂອງການຖອມພຣະອົງລົງອັນມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ.
ສຳລັບພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ການຮັບເອົາທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ
ແມ່ນແມ້ແຕ່ໃນເວລາທີ່ອາດາມຍັງຄົງຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ລົບກວນໃນສວນເອເດນ
ກໍຈະເປັນການຖອມພຣະອົງລົງຢ່າງເກືອບຈະໄຮ້ຂອບເຂດ. ແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບເອົາສະພາບມະນຸດໃນເວລາ
ທີ່ເຊື້ອສາຍມະນຸດໄດ້ອັນແອລົງໂດຍຄວາມບາບຕະຫຼອດສິ້ນປີ.
ເໝືອນດັ່ງລູກຫລານທຸກຄົນຂອງອາດາມ
ພຣະອົງຊົງຍອມຮັບຜົນຂອງການທຳງານຂອງກົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງການສືບທອດ. ຜົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ
ປະຫວັດຂອງບັນພະບຸດຂອງພຣະອົງໃນໂລກນີ້ໄດ້ສະແດງໄວ້ແລ້ວ.
ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາພ້ອມກັບມຸຣະດົກທາງສາຍເລືອດເຊັ່ນນັ້ນ ເພື່ອຮ່ວມແບ່ງບັນຄວາມໂສກເສົ້າ
ແລະການຖືກລ້ວງຂອງພວກເຮົາ
ແລະເພື່ອປະທານແບບຢ່າງແຫ່ງຊີວິດອັນປາດຈາກບາບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.” The Desire of Ages, 48.

ເມື່ອມະນຸດຜູ້ໜຶ່ງບັນລຸຕາມຂັ້ນຕອນຂອງຂ່າວປະເສີດ ລາວກໍຈະໄດ້ຮັບຈິດໃຈໃໝ່ໃນທັນທີ
ຄືແມ່ນຈິດໃຈຂອງພຣະຄຣິດ ແຕ່ຮ່າງກາຍ ຫຼືດັ່ງທີ່ໂປໂລຍັງເອີ້ນມັນວ່າ ເນື້ອໜັງ
ຈະຖືກປ່ຽນແປງໃນການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ. ທຳມະຊາດຊັ້ນຕ່ຳ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ
ບໍ່ໄດ້ຖືກກຳຈັດໃນເວລາການກັບໃຈໃໝ່. ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງລັກສະນະທາງສິນທຳ
ຈະຄົງຢູ່ຄົນກວ່າການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ. ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານັ້ນແທນລະບົບອາລົມ
ຊຶ່ງມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບລະບົບຮໍໂມນ. ພວກມັນແທນປະສາດສຳຜັດທັງຫຼາຍ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບລະບົບປະສາດ.
ອົງປະກອບທັງປວງໃນທຳມະຊາດຊັ້ນຕ່ຳຂອງມະນຸດ ທີ່ຖືວ່າເປັນຄວາມຮູ້ສຶກ
ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງປະເພດພື້ນຖານ. ຄວາມຮູ້ສຶກປະເພດໜຶ່ງຄື
ແນວໂນ້ມທີ່ພວກເຮົາສືບທອດມາຈາກບັນພະບຸດຂອງພວກເຮົາ ແລະຄວາມຮູ້ສຶກອີກປະເພດໜຶ່ງຄື
ແນວໂນ້ມທີ່ຖືກປຸກຝັງ ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ພັດທະນາຂຶ້ນໂດຍການເລືອກຂອງພວກເຮົາເອງ.

ແນວໃນມື້ທີ່ສືບທອດມາບາງຢ່າງເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງການອອກແບບແຫ່ງມະນຸດ,
ແລະແນວໃນມື້ທີ່ສືບທອດມາບາງປະເພດແມ່ນເພື່ອການກະທຳຊົ່ວ.
ຄຸນລັກສະນະຂອງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຖືກປຸກຝັງຂຶ້ນນັ້ນແມ່ນສົ່ງເສີມສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍການເລືອກຂອງເຮົາເອງ,
ແລະແນວໃນມື້ທີ່ສືບທອດມານັ້ນຖືກຖ່າຍທອດຕາມ “ກົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງການຖ່າຍທອດທາງພັນທຸກຳ.”

ພຣະເຢຊູ “ຊົງຮັບເອົາສະພາບມະນຸດ ເມື່ອເຊື້ອຊາດມະນຸດໄດ້ອ່ອນແອລົງໂດຍຄວາມບາບຕະຫຼອດສີ່ພັນປີ.
ເໝືອນດັ່ງລູກຫຼານທຸກຄົນຂອງອາດາມ
ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັບເອົາຜົນທີ່ເກີດຈາກການທຳຼາງນຂອງກົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງການຖ່າຍທອດທາງພັນທຸກຳ.
ຜົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນປະຫວັດຂອງບັນພະບຸລຸດຜ່ານໂລກຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາພ້ອມກັບການສືບທອດເຊັ່ນນັ້ນ
ເພື່ອຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມໂສກເສົ້າແລະການຖືກລ້ວງຂອງພວກເຮົາ
ແລະເພື່ອປະທານແບບຢ່າງແກ່ພວກເຮົາແຫ່ງຊີວິດທີ່ປາດຈາກບາບ.”
ດ້ວຍຜົນອັນເກີດຈາກສີ່ພັນປີແຫ່ງການທຳຼາງນຂອງກົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງການຖ່າຍທອດທາງພັນທຸກຳນັ້ນ,
ພຣະເຢຊູຊົງຄວບຄຸມແນວໃນມື້ເຫຼົ່ານັ້ນໄວ້ໃຫ້ອຳນາດຢູ່ສະເໝີໂດຍການໃຊ້ນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງ
ແລະພຣະອົງບໍ່ເຄີຍມີສ່ວນໃນການບຳລຸງຄວາມຮູ້ສຶກອັນເປັນບາບແມ່ນແຕ່ຄັ້ງດຽວ.

ຖ້າພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບເອົາກາຍເນື້ອມະນຸດຢ່າງທີ່ອາດາມແລະເອວາເປັນຢູ່ກ່ອນທີ່ເຂົາຈະເຮັດບາບ
ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຜົນອັນເກີດຈາກຄວາມອ່ອນແອລົງຂອງມະນຸດຊາດ
ຊົງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕະຫຼອດສີ່ພັນປີແຫ່ງຄວາມເສື່ອມຊາມນັ້ນ ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະບໍ່ໄດ້ປະທານແບບຢ່າງວ່າ
ລູກທຸກຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີໃຊ້ໄດ້ແນວໃດ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຕໍ່ໄປ.

“ຫຼາຍຄົນເບິ່ງຄວາມຂັດແຍ້ງນີ້ວ່າພຣະຄຣິດແລະຊາຕານວ່າ
ບໍ່ມີຄວາມກ່ຽວພັນເປັນພິເສດຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນເອງ; ແລະສຳລັບເຂົາທັງຫຼາຍ
ມັນມີຄວາມໝາຍສົນໃຈພຽງເລັກນ້ອຍ. ແຕ່ພາຍໃນອານາເຂດແຫ່ງຫົວໃຈຂອງມະນຸດທຸກຄົນ
ການໄຕ້ແຍ້ງນີ້ໄດ້ຖືກທຳຊ້ຳອີກ. ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດລະຈາກແຖວແຫ່ງຄວາມຊົ່ວໄປຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ
ໂດຍບໍ່ພົບກັບການໂຈມຕີຂອງຊາຕານ. ການຍົວະຍຸທິພຣະຄຣິດຕໍ່ຕ້ານນັ້ນ
ແມ່ນສົ່ງດຽວກັນກັບທີ່ຮູ້ພົບວ່າຍາກຫຼາຍທີ່ຈະຕ້ານທານ.
ມັນໄດ້ຖືກບີບຄົ້ນໃສ່ພຣະອົງໃນລະດັບທີ່ຫຼາຍຍິ່ງກວ່າ
ຕາມສັດສ່ວນທີ່ພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງສູງສົ່ງກວ່າຂອງເຮົາ.
ດ້ວຍນ້ຳໜັກອັນນຳຢ້ານກົວແຫ່ງບາບຂອງໂລກທັງປວງຢູ່ເໜືອພຣະອົງ,
ພຣະຄຣິດໄດ້ທົນຜ່ານການທົດສອບໃນເລື່ອງຄວາມຢາກອາຫານ, ໃນເລື່ອງຄວາມຮັກຕໍ່ໂລກ,
ແລະໃນເລື່ອງຄວາມຮັກໃນການໂອ້ອວດຕົນເື່ອນຳໄປສູ່ຄວາມບັງອາດ.
ສົ່ງເຫຼີມສືກການລ້ວງທີ່ເອົາຊະນະອາດາມແລະເອວາ, ແລະທີ່ເອົາຊະນະເຮົາໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ.”

“ຊາຕານໄດ້ຊີ້ໄປທີ່ບາບຂອງອາດາມເປັນຫຼັກຖານວ່າ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຍຸດຕິທຳ
ແລະບໍ່ອາດເຊື່ອຟັງໄດ້. ໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຮົາ,
ພຣະຄຣິດຊົງຕ້ອງໄຖ່ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງອາດາມ. ແຕ່ເມື່ອອາດາມຖືກຜູ້ລ້ວງເຂົ້າໂຈມຕີ,
ຜົນກະທົບແຫ່ງບາບຍັງບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ເທິງຕົວເຂົາເລີຍ. ເຂົາຍັງຢູ່ໃນພະລັງແຫ່ງຄວາມເປັນຊາຍທີ່ສົມບູນ,
ຄອບຄອງພະລັງອັນສົມບູນຂອງຈິດໃຈແລະຮ່າງກາຍ. ເຂົາຖືກຫ້ອມລ້ອມໄວ້ດ້ວຍສະຫງ່າລາສີແຫ່ງເອເດນ
ແລະໄດ້ມີການສາມັກຄີປະຈຳວັນກັບບັນດາສົງຄົງສ້າງແຫ່ງສະຫວັນ. ຫາກບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນກັບພຣະເຢຊູ
ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າສູ່ຖົນກັ່ນດານເພື່ອປະຈັນໜ້າກັບຊາຕານ. ຕະຫຼອດສີ່ພັນປີ
ເຊື້ອຊາດມະນຸດໄດ້ເສື່ອມຖອຍລົງໃນດ້ານກຳລັງກາຍ, ໃນອຳນາດທາງຈິດໃຈ, ແລະໃນຄຸນຄ່າທາງສິນທຳ;
ແລະພຣະຄຣິດຊົງຮັບເອົາຄວາມອ່ອນແອຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມໄວ້ກັບພຣະອົງ. ມີແຕ່ດັ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ

ພຣະອົງຈົງສາມາດຊ່ວຍກູ້ມະນຸດໃຫ້ໄພັນຈາກຄວາມຕົກຕ່ຳອັນລຶກທຶສຸດແຫ່ງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ.”

“ຫຼາຍຄົນອ້າງວ່າ ພຣະຄຣິດຈະບໍ່ອາດຖືກເອົາຊະນະໂດຍການລ້ວງໄດ້. ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ອາດຖືກວາງໄວ້ໃນສະຖານະຂອງອາດາມໄດ້; ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ອາດໄດ້ຮັບໄຊຊະນະທ້ອງຖານໄດ້ຮັບ. ຖ້າພວກເຮົາ ໃນຄວາມໝາຍໃດໜຶ່ງ ມີການຕໍ່ສູ້ທຶຫັນກັນກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດໄດ້ມີແລ້ວພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເກືອກູ້ພວກເຮົາໄດ້. ແຕ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບເອົາສະພາບມະນຸດ, ພ້ອມກັບພັນທະແລະຄວາມເສຍຫາຍທັງປວງຂອງມັນ. ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ, ພ້ອມກັບຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຍອມແພ້ຕໍ່ການລ້ວງ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງແບກຮັບ ທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ທົນທານມາແລ້ວ.”

“ສຳລັບພຣະຄຣິດ ກໍເປັນເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄູ່ບໍລິສຸດໃນເອເດນ ຄວາມຢາກອາຫານເປັນພື້ນຖານແຫ່ງການລ້ວງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຄັ້ງທຳອິດ. ຕັ້ງຈາກຄວາມພື້ນຖານໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ ພາລະກົດແຫ່ງການໄຖ່ຂອງພວກເຮົາກໍຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນທຶນັ້ນ. ເຊັ່ນດຽວກັບທ້ອງຖານໄດ້ຕົກລົງເພາະການປ່ອຍຕາມຄວາມຢາກອາຫານ ພຣະຄຣິດກໍຕ້ອງຊົມໃຊ້ໂດຍການປະຕິເສດຄວາມຢາກອາຫານ. ‘ແລະເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງຖືສິນອົດອາຫານສືບສືບ ແລະສືບສືບ ພາຍຫຼັງນັ້ນພຣະອົງກໍຊົງຫົວ. ແລະເມື່ອຜູ້ລ້ວງໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ມັນໄດ້ກ່າວວ່າ ຖ້າພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຈົງບັນຊາໃຫ້ຫົວເຫຼົ້າກ້າຍເປັນເຂົ້າຈີ. ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບແລະກ່າວວ່າ ມີຂຽນໄວ້ແລ້ວວ່າ ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດດ້ວຍເຂົ້າຈີຢ່າງດຽວບໍ່ໄດ້ ແຕ່ດ້ວຍທຸກຖ້ອຍຄຳທີ່ອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະເຈົ້າ.”

“ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາຂອງອາດາມຈົນເຖິງເວລາຂອງພຣະຄຣິດ, ການປ່ອຍຕົນຕາມໃຈໄດ້ເພີ່ມອຳນາດໃຫ້ແກ່ຄວາມຢາກແລະຕົນຫາຕ່າງໆ ຈົນເກືອບມີອຳນາດຄວບຄຸມຢ່າງບໍ່ຈຳກັດ. ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງເສື່ອມຊາມແລະເຈັບປ່ວຍ ແລະດ້ວຍກຳລັງຂອງຕົນເອງ ກໍເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເອົາຊະນະໄດ້. ເພື່ອແທນມະນຸດ ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົມໃຊ້ໂດຍການອົດທົນຕໍ່ການທົດສອບອັນຮ້າຍແຮງທຶສຸດ. ເພາະເຫດແກ່ພວກເຮົາ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສຳແດງການບັງຄັບຕົນເອງອັນເຂັ້ມແຂງຍິ່ງກວ່າຄວາມຫົວ ຫຼືຄວາມຕາຍ. ແລະໃນໄຊຊະນະຄັ້ງທຳອິດນີ້ ຍັງມີປະເດັນອື່ນໆຮ່ວມຢູ່ດ້ວຍ ຊົງເຂົ້າມາກ່ຽວຂ້ອງໃນການຕໍ່ສູ້ທຸກປະການຂອງພວກເຮົາກັບອຳນາດແຫ່ງຄວາມມົດ.” The Desire of Ages, 117.